

Eerste Lentedag

Weer de lente.
De verbijsterde ogen
falende in het winters bleekgezicht,
zien de huizen en de bruggebogen
op en neer gaan in het wankel licht.

Zien en zien niet door de duizelingen
van de weer oneindige rivier;
zon en water kruisen daar hun klingen
en het hart bonzend en niet hier.

Weer een lente
en de haar bitter eigen
zilte geur, die langs de kaden glijdt.
Is't het tij,
dat stroom opwaarts komt stijgen
of de zeelucht
van de eeuwigheid?

Leven en dood

Leven: een duizeling bevangt de lijven,
Het lentefeest rumoert met dans en schal.
Dood: op de heuvelen alleen te blijven,
Terwijl de herders keerden naar het dal.

November

Het regent en het is november:
Weer keert het najaar en belaagt
Het hart, dat droef, maar steeds gewender,
Zijn heimelijke pijnen draagt.

En in de kamer, waar gelaten
Het daaglijks leven wordt verricht,
Schijnt uit de troosteloze straten
Een ongekleurd namiddaglicht.

De jaren gaan zoals zij gingen
Er is allengs geen onderscheid
Meer tussen dove herinneringen
En wat geleefd wordt en verbeid.

Verloren zijn de prille wegen
Om te ontkomen aan de tijd;
Altijd november, altijd regen,
Altijd dit lege hart, altijd.